

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard\\_Robert\\_E-Kull\\_03-Kralovstvi\\_stinu.PDB](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kull_03-Kralovstvi_stinu.PDB)

**PDB Name:** Howard\_Robert\_E-Kull\_03-Kralovs

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXt

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 1.8.2004

**Modification Date:** 1.8.2004

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

ROBERT ERVIN HOWARD

KRÁLOVSTVÍ STÍNŮ  
(The Shadow Kingdom)

Kull, původně obyvatel Atlantidy, je přinucen za pohnutých okolností uprchnout z vlasti, ale v zápětí padne do rukou Lemuřanům. Další dva roky žije přikován jako otrok u vesla galéry. Pak se mu podaří uprchnout. Po nějaké době si probojuje cestu až do Valusie a tam se stane zbojníkem v pohraničních kopcích. Je zajat a uvězněn ve Valusijském vězení. Nakonec se však na něj přece jen usměje štěstí. Stane se úspěšným gladiátorem v arénách Valusie, pak vojákem a konečně důstojníkem armády. Pak se za podpory žoldnéřů a části nespokojené valusijské šlechty pokusí o státní převrat. Osobně zabije krutého despota – krále Bornu a z jeho krvavé hlavy stáhne královskou korunu. Sen se stane skutečností: Kull z Atlantidy usedne na trůn prastaré a vznešené Valusie.

#### 1. Přijíždí král

Hlas trub sílil jako temně zlatý příliv, jako hukot večerního vlnobití na stříbrných plážích Valusie. Dav křičel, ženy házely ze střech růže, rytmický cinkot stříbrem okutých kopyt se blížil a v široké bílé ulici, obtácející štíhlou Věž slávy se zlatou střechou, se objevily první řady velikého vojska.

Za zvuku fanfár jeli napřed trubači, štíhlí mladíci s protáhlými zlatými trubkami v rukou; následovali lučistníci, vysocí muži z hor; pak těžkoodění pěšáci do kroku bušili ratišti do štítů. Za nimi na koních přijížděli nejudatnější vojáci na světě, Rudí bijci, od přílb po ostruhy v rudém. Hrdě se nesli v sedlech a nehleděli napravo nalevo, přestože naslouchali nadšenému jásání davu. Vypadali jako bronzové sochy, les kopí nad jejich hlavami se ani na okamžik nepohnul.

Za těmito hrdými, strašlivými řadami se blížily pestré bandy žoldnéřů, divokých mužů z Mu, Kaa-u, z východních hor a západních ostrovů. V rukou svírali oštěpy a těžké meče. Trochu stranou pochodovala sevřená skupina lučistníků z Lemurie. Nakonec se objevila místní lehká pěchota a průvod uzavírali další trubači.

Ten krásný pohled rozechvěl i duši Kulla, krále Valusie. Neseděl na Topasovém trůnu před Věží slávy, ale v sedle na hřbetě mohutného hřebce, jako pravý válečnický král. Silnou paží kynul na pozdrav projíždějícím šikům. Divokým pohledem sklouzl po slavných trubačích na vojáky. Oči se mu rozzářily, když před ním stanuli Rudí zabijáci na vzepjatých koních, zazvonili zbraněmi a vzdali čest koruně, zúžily se; když ho míjeli žoldáci. Ti nezdravili nikoho. Prsa vypjatá, hleděli na Kulla směle a zpříma, i když s úctou; zpod hřív nečesaných vlasů a hustého obočí ho probodávali divokým pohledem.

Kull jim oplácel stejnou mincí. Cenil si statečných mužů a na celém světě nebyli statečnější, dokonce ani mezi divokými kmeny, které jím teď pohrdaly. Ale Kull byl příliš divochem na to, aby k nim cítil přátelství. Nedokázal zapomenout staré sváry. Mnozí z nich odedávna patřili mezi nepřátele jeho národa. Ačkoli bylo Kullovo jméno v horách a údolích Atlantidy prokleté a Kull vypudil myšlenky na svůj národ z mysli, stará nenávist a odvěké vášně přetrvávaly. Kull totiž nebyl Valusan, ale Atlant'an.

Bojovníci zmizeli za drahokamy vykládanou Věží slávy, Kull otočil svého hřebce, pobídl ho lehkým klusem k paláci a cestou přehlídku rozebíral s veliteli, kteří ho doprovázeli. Mluvil málo, ale řekl hodně. "Armáda je jako meč," pravil, "nesmíme dovolit, aby zrezivěla." Jeli dál ulicí a Kull si nevšímal šepotu shromážděných zástupů.

"To je Kull, podívej! U Valky! Jaký král! A jaký chlap! Koukni na ty ruce! A ta ramena!"

A tišší, ale o to zlověstnější šepot: "Kull! Prokletý tyran z pohanských ostrovů!"

"Správně. Hanba Valusii, mít na trůně takového barbara..."

Kull si řeči nevšímal. Tvrdou rukou se zmocnil prohnílého trůnu prastaré Valusie a ještě tvrdší rukou jí vládl, sám proti celému národu.

V poradní síni Kull udělil audienci několika podlézavým šlechticům a urozeným dámám, pečlivě skrývaje ponuré pobavení nad jejich lichotkami, a když dvořané konečně odešli, pohodlně se usadil na hermelínovém trůně a přemýšlel o státních záležitostech, dokud ho jeden sloužící nepožádal o svolení promluvit a neohlásil posla z piktské ambasády.

Kull vyhnal z hlavy bludiště valusijských státních zájmů a nepřívětivě pohlédl na Pikta. Ten mu pohled bez mrknutí oplatil. Byl to bojovník se štíhlými boky a mohutným hrudníkem, průměrné výšky, snědý jako všichni Pikti a dobře stavěný. Z nehybné tváře hleděly nebojácné, neproniknutelné oči.

"Vůdce Rady, Ka-nu rodu, pravá ruka krále Piktů ti posílá pozdravy a vzkazuje: Na Slavnosti vycházejícího měsíce je připraven trůn pro Kulla, krále králů, panovníka Valusie."

"Dobrá," odpověděl Kull. "Řekni Ka-nuovi Kmetovi, velvyslanci západních ostrovů, že král Valusie s ním popije vína, až měsíc popluje nad Zalgarskými kopci."

Pikt se ale neměl k odchodu. "Mám zprávu pro krále, ne..." opovržlivě máchl rukou, "pro tyhle otroky." Kull poslal sloužící pryč a ostražitě si Pikta změřil.

Ten poposedl blíž a snížil hlas: "Přijď na dnešní hostinu sám, králi. Tak pravil náčelník." Kull přimhouřil oči, šedé a lesklé jako ocelový meč.

"Sám?"

"Ano."

Hleděli na sebe mlčky, pod pláštíkem etikety plálo vzájemné rodové nepřátelství. Jejich ústa mluvila uhlazenou řečí, říkali si konvenční dvorské fráze, běžné pro vysoce kultivovanou rasu, ale nebylo jim to vlastní; z očí jim šlehal blesk pradávného divoštví. Kull mohl být králem Valusie a Pikt poslem na jeho dvoře, ale teď proti sobě v trůnní síni stáli dva divoši, primitivní a ostražití, hlavy plné šepotu duchů krutých válek a pradávných svárů.

Král byl ve výhodě, což mu působilo ohromné potěšení. Podpíral si bradu a díval se na Pikta, který tu stál jako bronzová socha s hlavou hrdě vztyčenou.

Kullovi přes rty přelétl úsměv, podobný spíš úšklebku.

"Mám tedy přijít – sám?" Král se u dvora naučil špičkovat tak dobře, že ho Pikt probodl pohledem, ale neřekl ani slovo. "Jakou mám záruku, že tě za mnou poslal opravdu Ka–nu?"

"Řekl jsem," zavrčel Pikt.

"A odkdy Piktové říkají pravdu?" ušklíbl se Kull, i když moc dobře věděl, že Piktové nikdy nelžou. Řekl to, aby Pikta urazil.

Ten však odpověděl klidně: "Vím, co svými slovy sleduješ. Chceš, abych se rozzlobil. U Valky, už to stačilo. Vyprovokoval jsi mě. Vyzývám tě na souboj kopím, mečem, nebo dýkou, na koni nebo na nohou. Jsi král nebo muž?"

Kull se na něj podíval s obdivem, který musí každý bojovník cítit ke smělosti, byť ji projevil nepřítel. To mu však nezabránilo využít příležitosti znovu ukázat své nepřátelství.

"Král nepřijme výzvu bezejmenného divocha," urážel Pikta dál, "a vládce Valusie ani neporuší nedotknutelnost velvyslancova posla. Propouštím tě. Řekni Ka–nuovi, že přijdu sám."

Z Piktových očí sršely vražedné blesky. Celý se chvěl touhou po krvi. Pak se ke králi otočil zády, přešel sál a ohromnými dveřmi opustil místnost.

Kull se opět rozvalil na trůně a začal přemýšlet.

Vůdce Rady Piktů si přeje, aby přišel sám? Ale z jakého důvodu? Že by zrada? Kull se dotkl jílece svého těžkého meče. To sotva. Piktové si příliš cenili spojenectví s Valusií na to, aby ho z nějakého pochybného důvodu zradili. Kull mohl být válečníkem z Atlantidy, a tudíž dávným nepřítelem všech Piktů, ale zároveň byl králem Valusie, nejmocnějšího spojence západních národů.

Dlouho přemýšlel o podivném vývoji událostí, který z něj udělal spojence starých nepřátel a protivníky někdejších přátel. Vstal a začal přecházet po sále rychlými tichými kroky, připomínajícími chůzi lva. Rozbil pouta přátelství, rodu a tradice, aby uspokojil své ambice. A, u Valky, boha moře a země, dosáhl toho, po čem toužil! Stal se králem Valusie – oslabené, zdegenerované Valusie, Valusie ztracené ve vzpomínkách na zašlou slávu, přesto však stále mocné země a největšího ze Sedmi říší. Valusie – Země snů, jak ji nazývá jeho rod, a Kullovi se občas zdálo, že žije skutečně ve snu. Nechápal intriky dvořanů, vojáků ani poddaných. Všechno bylo jako na maskarním plese, kde muži i ženy skrývají své myšlenky za maskami. Přesto bylo tak jednoduché zmocnit se trůnu – stačilo se směle chopit příležitosti, následovalo rychlé zavření mečů, smrt tyрана, kterou mu všichni přáli, dovedné jednání se ctižádostivými politiky, kteří byli v nemilosti – a Kull, potulný dobrodruh, vyhnanec z Atlantidy, se vyšplhal do výšin, o nichž snil: stal se pánem Valusie, králem králů. Teď se však zdálo, že získat trůn bylo mnohem jednodušší, než si ho udržet. Pohled na Pikta mu připomněl mládí a chlapeckou volnost. Zaplavil ho podivný neklid, neznámý pocit neskutečna. Kdo vlastně je, prostý muž z moří a hor, že vládne rase s tak cizími, děsivými znalostmi prastarých tajemství? Pradávné rase...

"Jsem Kull!" vykřikl, a jako lev pohodil hlavou. "Jsem Kull!"

Ostřížím zrakem přelétl síň. Sebedůvěra se mu vrátila... A v temném koutě se nepatrně pohnul gobelín.

## 2. I promluvily mlčící paláce Valusie

Měsíc ještě nevyšel, a když Kull usedl na trůn u stolu Ka–nua, velvyslance západních ostrovů, svítily na zahradě jen louče v stříbrných držácích. Pikta měl po pravici, starce zcela nepodobného vlastnímu národu. Ka–nu byl vetchý, znalý státník, který v politice zestárl. V zkoumavých očích neměl ani stopu divošské nenávisti; jeho úsudek neovlivňovaly žádné rodové tradice. Dlouhá léta strávená s politiky civilizovaných národů zpřetrhala síť předsudků. Ka–nuova mysl si nekladla otázku: co je zač tenhle chlap?, ale chtěla vědět: mohu ho využít? A jak? Ka–nu potřeboval rodové předsudky jen k uskutečňování vlastních plánů.

Kull se díval na Ka–nua a odpovídal stručně na jeho otázky. Přemýšlel, jestli z něj civilizace udělá totéž, co z tohoto Pikta. Ka–nu byl zjemnělý a oplácáný. Od doby, kdy Ka–nu naposledy svíral meč, přepadlo

přes okraj nebe mnoho let. Pravda, byl starý, ale Kull viděl stát v čele bojujících armád řadu starších mužů. Piktové byli dlouhověcí. Vedle Ka–nu stála krásná dívka a s doléváním jeho poháru měla stále plné ruce práce. Ka–nu přitom neustále vykládal vtipy a Kullovi, byť v skrytu pohrdal jeho upovídání, neušel žádný z nich.

Na banketu pili i piktští náčelníci a politikové. Bojovníkům v jejich snaze o zdvořilost překážely rodové vášně, zatímco diplomaté byli bodří a uvolnění. Kull jim záviděl svobodu projevu, na valusijském dvoře tak vzácnou. Taková volnost panovala v táborech v Atlantidě – Kull pokrčil rameny. A vůbec, Ka–nu má jistě pravdu, když napohled zapomíná, že je Pikt, a nehledí na předsudky svého rodu; Kull by se měl stát Valusanem nejen podle jména, ale i způsobem myšlení.

Když měsíc konečně dosáhl zenitu, Ka–nu už pojedl a popil za tři, pohodlně se natáhl na pohovce a řekl: "Teď jděte, přátelé. Nastal čas promluvit s králem o věcech, do kterých dětem nic není. Ano, ty také, krasavice; nejdřív mi však dovol políbit tvé rudé rty – tak... ne, odtanči, růžový kvítku."

Když se Ka–nu zahleděl na Kulla, usazeného vzpřímeně s ponurým nekompromisním výrazem ve tváři, v očích nad bílým plnovousem mu zajiskřilo.

"Ty si myslíš, Kulle," řekl náhle starý politik, "že Ka–nu je neužitečný blázen, co dovede už jen chlastat a ocucávat holky!"

Ta poznámka tak přesně vystihla jeho myšlenky, že se Kull polekal, ale snažil se to na sobě nedat znát. Ka–nu zasípal smíchy a špeky mu poskočily. "Vino je rudé a ženy něžné," poznamenal chápavě. "Ale – ha, ha, ha! Nemysli si, že starý Ka–nu dovolí, aby mu zasahovaly do jeho záležitostí."

Znovu se zasmál a Kull se neklidně ošil. Králi se zdálo, že se mu Ka–nu vysmívá. Oči mu vzplály nebezpečným světlem.

Ka–nu se natáhl pro džbán s vínem, naplnil svůj pohár a tázavě pohlédl na Kulla; ten popuzeně zavrtěl hlavou.

"Dobrá," řekl Ka–nu smířlivě, "je na staré hlavě, aby vydržela silné pití. Stárnu, Kulle, tak proč byste mě vy mladí měli připravovat o těch pár radostí, co nám dědkům zbývají? Ano, stárnu, slábnu, bez přátel, bez radosti."

Avšak jeho pohled a výraz jeho slova ani zdaleka nepotvrzovaly. Ruměná tvář se mu jasně leskla a oči se mu třpytily tak, že se k nim bílá brada moc nehodila. Opravdu vypadá pozoruhodně, říkal si Kull, poněkud uražen. Ten starý darebák postrádá dobré vlastnosti své i Kullovy rasy, přesto se zdá mnohem spokojenější, než jiní v jeho věku.

"Poslouchej, Kulle," řekl Ka–nu s káravě zdviženým prstem, "je nebezpečné chválit mladého muže, ale musím ti říct, co si opravdu myslím, abych získal tvou důvěru."

"Pokud myslíš, že ji získáš lichotkami..."

"Mlč. Kdo mluví o lichotkách. Pochlebují jen těm, kterých si nevážím."

Ka–nuovy oči se nadšeně blýskly chladným leskem, který se nehodil k jeho úsměvu. Znal lidi a věděl, že k dosažení cíle musí s tygrím barbarami jednat otevřeně, protože by stejně jako vlk cítí léčku neomylně vycítil každou faleš vpletenou do pavučiny jeho slov.

"Máš moc, Kulle," řekl, přičemž volil slova pečlivěji než při zasedání Rady svého národa, "stát se nejmocnějším ze všech králů a obnovit alespoň něco ze ztracené slávy Valusie. Tak. Já se o Valusii moc nezajímám, ačkoli její ženy a víno jsou výtečné – vyjma toho, že čím je Valusie silnější, je silnější národ Piktů. A navíc, s Atlant'anem na trůně může sjednotit Atlantidu..."

Kull se krutě zasmál. Ka–nu se dotkl staré rány.

"Atlantis proklela mé jméno, když jsem šel hledat slávu a štěstí do měst tohoto světa. Jsme... jsou dávnými nepřáteli Sedmi impérií a ještě většími nepřáteli jejich spojenců, jak jistě víš."

Ka–nu se zatahal za vous a tajemně se usmál.

"No, no. Nechme to. Já však vím, o čem mluvím. A pak, válka skončí, když k ničemu nevede; vidím svět míru a blahobytu – člověka plného lásky k bližnímu – vítězství dobra. Všeho toho můžeš dosáhnout – pokud budeš žít!"

"Ha!" Kull sáhl po jílcí meče a napolo vyskočil tak rychle, že se Ka–nuovi, který si cenil mužů jako jiní plnokrevných hřebců, rozproudila krev v žilách. Valko, jaký to bojovník! Nervy a svaly z ocele a ohně, dokonale svázané v perfektní koordinaci, bojový instinkt, který je znakem strašlivého válečníka.

Ale v Ka–nuově mírně uštěpačném tónu se žádná z těchto myšlenek neprojevila.

"Klid. Posad' se. Rozhlédni se okolo sebe. Zahrady jsou pusté, židle prázdné. Jsme tu jen my. Copak se mě bojíš?"

Kull klesl zpátky a ostražitě se rozhlížel.

"To se v tobě ozývá divoch," uklidňoval ho Ka–nu. "Mysli. Kdybych plánoval zradu, zvolil bych si místo, kde by podezření s určitostí padlo na mne? Pche. Vy mladí se musíte mnohému naučit. Byli tu moji náčelníci, kteří se necítili dobře, protože jsi se narodil mezi kopci Atlantidy, a ty mnou ve skrytu myslíš opovrhujes, protože jsem Pikt. A já v tobě vidím Kulla, krále Valusie, a ne Kulla, bezstarostného Atlant'ana, vůdce nájezdníků, kteří zpustošili západní ostrovy. Stejně tak bys měl ty ve mně vidět ne Pikta, ale člověka bez národnosti, který se cítí být součástí celého světa. A teď k věci! Kdybys zítra zemřel, kdo by byl králem?"

"Kaanuub, baron z Blaalu."

"Dokonce tak. Mám námitky vůči Kaanuubovi z mnoha důvodů, ale hlavně proto, že je jen loutkou."

"Cože? Byl mým největším protivníkem, ale nevěděl jsem, že jedná v jiném zájmu, než svém vlastním."

"Noc má uši," odpověděl Ka–nu nepřímě. "Existují světy uvnitř světů. Ale mně můžeš důvěřovat, a můžeš také věřit Brulovi Kopiníku. Podívej!"

Vytáhl náramek představující okřídleného, třikrát zatočeného draka se třemi rubínovými rohy na hlavě.

"Podívej se na něj blíž. Brule ho bude mít na paži, až k tobě zítra v noci přijde. Tak ho poznáš. Věř mu tak, jako věříš sobě. Udělej, co ti řekne. A jako důkaz důvěry, podívej!"

S rychlostí útočícího jestřába vytáhl stařec cosi ze záhybů roucha, cosi, co tajuplně zářilo zeleným světlem. Pak to rychle schoval.

"Ukradený drahokam!" vykřikl Kull. "Zelený klenot ze Svatyně Hada! U Valky! Ty! A proč mi ho ukazuješ?"

"Abych ti zachránil život. Abych ti dokázal, že mi můžeš důvěřovat. Jestliže tě zradím, udělej se mnou, co budeš chtít. Držíš můj život ve svých rukách. Nyní ti nemohu ublížit; kdybych to udělal, jediné tvé slovo by mě zničilo."

Přes všechny řeči starý darebák zářil a zdál se být nesmírně spokojen sám se sebou.

"Ale proč mi nad sebou dáváš takovou moc?" zeptal se Kull, každou vteřinou zmatenější.

"Jak jsem řekl. Teď víš, že není v mém zájmu, abych s tebou nejednal poctivě, a zítra v noci, až k tobě přijde Brule, se zachováš podle jeho rady bez obavy ze zrady. Dost. Venku na tebe čeká družina, aby tě doprovodila do paláce, pane."

Kull vstal. "Ale ty jsi mi vlastně nic neřekl."

"No tak, vy mladí jste tak netrpěliví." Ka–nu teď připomínal víc než kdy dřív zlomyslného skřítku. "Jdi a sni o trůnech a moci a královstvích, zatímco já si nechám zdát o víně, něžných ženách a růžích. Ať tě provází štěstí, králi Kulle."

Když opouštěl zahradu, Kull se ohlédl a spatřil Ka–nua, jak stále líně leží na pohovce, veselý a bodrý, smířený se světem.

U východu ze zahrady čekal na krále bojovník na koni a Kull byl mírně překvapen, když viděl, že je to ten samý, co mu přinesl Ka–nuovo pozvání. Nepromluvili ani slovo, když Kull usedl do sedla a ani během cesty, kdy jeli prázdnými ulicemi.

Barvy a veselí dne ustoupily tichu noci. Ve stříbrném světle měsíce bylo více než kdy jindy patrné stáří města. Masivní sloupy rozlehlých sídel a paláců se vypínaly ke hvězdám. Tichá, opuštěná schodiště vypadala, jako by stoupala stále výš, dokud nemizela ve stínech temnoty noční oblohy. Schody ke hvězdám, pomyslel si Kull, v němž velkolepá scéna probudila představivost.

Klap! Klap! Klap! zvonily stříbrné podkovy na dlažbě měsíčním svitem zaplavených ulic, ale jinak bylo hrobové ticho. Nesmírná věkovitost sídla krále tísnila, jako by se mu obrovské, tiché budovy neslyšně potměšile vysmívaly. Jaká tajemství skrývaly?

"Jsi mladý," říkaly paláce, chrámy a svatyně, "a my staré. Svět byl divoký mladík, když nás budovali. Ty i tvůj rod zapadnete, ale my tu budeme stále, neporazitelné, nezničitelné. Tyčily jsme se tu nad cizím světem už v době, kdy se Atlantida a Lemurie teprve vynořily z moře; budeme tu stále i v době, kdy se

zelené vody zavřou nad špičatými věžemi Lemurie i kopci Atlantidy a kdy se ostrovy západních kmenů stanou horami nové země.

Kolik králů projelo těmito ulicemi před tím, než se Kull z Atlantidy ocitl ve snech Kaa, Ptáka Stvoření? Jed', Kulle z Atlantidy. Po tobě přijdou mocnější, mocnější tu byli před tebou. Jsou prachem, zapomenuti; my zůstáváme; my víme; my jsme. Jed', jed' Kulle z Atlantidy, Kulle králi, Kulle blázne!" Kullovi se zdálo, že podkovy cinkají ten tichý refrén a posměšně vyt'ukávají do noci: "Kull – král! Kull – blázen!"

Svit', měsíci, svítíš králi na cestu! Hvězdy, vaše záře je pochodní imperátora! Zvoňte, stříbrné podkovy, to Kull projíždí Valusí.

Hej! Vzbud' se Valusie! To jede Kull, tvůj král!

"Znaly jsme mnoho králů," odpovídají tiché paláce. Ve světle zadumaného měsíce dorazil Kull konečně k paláci, kde jeho strážci, patřící k Rudým zabijákům, přišli, aby se chopili otěží velkého hřebce a doprovodili Kulla do jeho komnat. Pikt, stále zachmuřený, beze slova otočil svého koně divokým trhnutím uzdy a zmizel v temnotě jako přízrak. Kullovi ho divoká představivost vykreslila, jak spěchá tichými ulicemi jako duch z pradávného světa.

Té noci Kull nespál. Přicházející úsvit ho zastihl, jak chodí po trůnním sále a přemýšlí o tom, co se stalo. Ka–nu mu nic neřekl, a ještě se vydal zcela do jeho moci. Na co narážel, když říkal, že baron z Blaalu je jen loutkou? A kdo je ten Brule, který k němu v noci přijde ozdobený tajemným náramkem? A proč? A hlavně, proč mu Ka–nu ukázal zelený drahokam hrůzy, ukradený před mnoha lety ze Svatyně Hada? Pro nějž by se svět zmítal ve válkách, kdyby se o něm dozvěděli tajemní a krutí majitelé svatyně, před jejichž pomstou by Ka–nua nebyli schopni ochránit ani divocí bojovníci z jeho kmene? Ale Ka–nu ví, že je v bezpečí, uvědomil si Kull; je příliš chytrý, než aby se vystavoval riziku, aniž by z toho něco měl. Ale neudělal to všechno jenom proto, aby oddělil krále od jeho gardy a vydláždil cestu zradě? Troufne si Ka–nu nechat ho teď naživu? Kull pokrčil rameny.

### 3. Noční kroky

Měsíc ještě nevyšel, když Kull, ruku na jílcí meče, přistoupil k oknu. Vedlo do velkých vnitřních zahrad královského paláce, odkud záclonami vánek přinášel vůni stromů. Král se podíval ven. Cestičky mezi pečlivě ošetřovanými stromy, které teď vypadaly spíš jako rozložené stíny, byly pusté; voda, tryskající z blízkých fontán, připomínala ve světle hvězd stříbrné pramínky. V zahradách nebyly žádné stáže, neboť vnější zdi byly tak pečlivě střeženy, že se zdálo nemožné, aby se sem dostal nějaký vetřelec.

Kull si pomyslel, jak snadné by bylo vyšplhat po brečťanu na zdi paláce, když se ve tmě pod oknem objevil stín a nahá snědá ruka se zachytila římsy. Kullův velký meč napůl vyjel z pochvy. Vtom se král zarazil; na svalnatém předloktí se zablýskl náramek ve tvaru draka, který mu minulou noc ukázal Ka–nu. Majitel ruky vyskočil na parapet a rychlým, elegantním pohybem leoparda vklouzl do sálu.

"Ty jsi Brule?" zeptal se Kull a pak ztuhl překvapením. Zaplavil ho hněv a podezření, protože před ním stál muž, jemuž se posmíval v hodovním sále a jenž ho doprovázel zpět z piktské ambasády.

"Jsem Brule Kopiník," odpověděl Pikt opatrně, pak rychle pohlédl Kullovi do tváře a zašeptal:

"Ka nama kaa lajerama!"

Kull sebou trhl. "Ha! Co to znamená?"

"Nevíš?"

"Ne, ta slova mi zní cize; nejsou z žádného jazyka, který jsem kdy slyšel – a přece, u Valky! – někde – slyšel jsem..."

"Ano," přitakal lakonicky Pikt. Letmo se rozhlédl po místnosti, palácové studovně. Vyjma několika stolů, pohovek a velkých polic s knihami psanými na pergamenu tu nebylo nic. Místnost působila ve srovnání s přepychem v jiných částech paláce prázdně.

"Řekni mi, králi, kdo hlídá dveře?"

"Osmnáct Rudých bijců. Ale jak ses sem dostal, jak se ti podařilo projít zahradami a vylézt po zdi paláce?"

Brule se ušklíbl. "Strážci ve Valusii jsou slepí buvoli. Mohl bych jim ukrást holky přímo před nosem. Prošel jsem okolo nich, aniž by mě viděli nebo slyšeli. A zdi – dokázal bych se na ně vyšplhat i bez břečťanu. Lovil jsem tygry v mlze na pobřežích, kam ostrý východní vítr žene mraky z moře, a zlézal jsem příkrá pohoří na západních ostrovech. Ale pojd' – ne, sáhni na náramek."

Natáhl ruku a když překvapený Kull poslechl, oddechl si úlevou.

"Tak. Ted' se sebe shod' královské roucho; tuto noc tě čekají činy, o jakých se nikdy ani nesnilo žádnému z Atlant'anů."

Sám Brule měl na sobě jen bederní roušku, za niž si zastrčil krátký zahnutý meč.

"Co si o sobě myslíš, že mi tu poroučíš?" zeptal se Kull poněkud rozmrzele.

"Nedoporučil ti Ka–nu, abys mě ve všem poslouchal?" opáčil Pikt vztekle a v očích mu blýsklo. "Nemám tě rád, pane, ale pro tuto chvíli jsem ochoten zapomenout na spory. Udělej to také. Ted' už pojd'."

Nehlučně vedl Kulla přes sál ke dveřím. Štěrbínou ve dveřích bylo možné podívat se do chodby, aniž by si toho někdo na druhé straně všiml, a Pikt vyzval Kulla, aby tam pohlédl.

"Co vidíš?"

"Nic, jen osmnáct strážců."

Pikt přikývl a vedl Kulla na druhou stranu místnosti. Zastavil se u protější stěny a chvíli po ní šmátral. Pak lehkým krokem ustoupil a přitom vytáhl meč. Kull vykřikl, když se část stěny odsunula a ukázala slabě osvětlený průchod.

"Tajná chodba!" zašeptal Kull. "A já o ní nic nevěděl. U Valky, to si někdo odskáče."

"Ticho!" sykl Pikt.

Brule stál jako bronzová socha a s ušima natahoval všechny nervy v těle. Kullovi se nad tím zjezily vlasy, ne ze strachu, ale z jakési tajemné předtuchy. Pak mu Brule pokynul a prošel tajnými dveřmi, které za nimi zůstaly otevřené. Chodba byla prázdná, ale prostá prachu, což u tajného průchodu působilo podivně. Osvětlovalo ji slabé šedé světlo, jehož zdroj nebyl vidět. Každých několik stop viděl Kull dveře, neviditelné zvenčí, jak věděl, ale snadno objevitelné zevnitř.

"Tenhle palác je hotový úl," zamumlal Kull.

"Ano králi. Ve dne v noci tě sleduje mnoho očí."

Brulovy způsoby udělaly na krále dojem. Pikt postupoval vpřed pomalu, obezřetně, napůl v předklonu, zbraň držel nízko, ale napřaženou vpřed. Když mluvil, jen tiše šeptal, a neustále se díval ze strany na stranu.

Chodba ostře zahnula a Brule se opatrně podíval za roh.

"Podívej," zašeptal. "Ale pamatuj! Ani slovo! Ani nejmenší hluk! Jde o život!"

Kull za ním opatrně nahlédl za roh. Ihned za ohybem začínaly schody. Kull se zachvěl, když spatřil, jak u paty schodiště leží osmnáct Rudých bičů, kteří tuto noc hlídali královskou studovnu. Jen Brulova dlaň, jež se dotkla jeho silné paže, a nervózní šepot mu zabránily běžet k nim.

"Tiše, Kulle! Tiše, ve jménu Valky!" zasyčel Pikt. "Chodby jsou teď sice prázdné, ale stejně jsem riskoval až příliš, abych ti je mohl ukázat. Ted' už bys mohl věřit tomu, co říkám. Pojd'me zpět do studovny." Otočil se a následován zmateným Kullem se vydal zpět.

"To je zrada," mumlal král, ocelově šedé oči zúžené, "sprostá zrada. Ještě před pár minutami stáli ti muži na stráži."

Když byli konečně zpátky ve studovně, Brule opatrně zavřel tajné dveře a poslal Kulla, aby se podíval štěrbínou ve dveřích na chodbu. Kull zalapal po dechu. Venku stálo osmnáct strážců.

"To jsou čáry!" zašeptal a sáhl po meči. "Hlídají snad krále mrtví muži?"

"Ano!" téměř neslyšně odpověděl Brule a oči se mu podivně leskly. Chvíli na sebe hleděli, Kull svařtil obočí, jak se s námahou snažil vyčíst něco z Piktovy neproniknutelné tváře. Náhle se Brulovy rty slabě pohnuly a zformovaly slova:

"Had...který...mluví..."

"Tiše!" zašeptal Kull a zakryl dlaní Brulovi ústa. "Říct to znamená zemřít! Je to prokleté jméno!"

Piktovy nebojácné oči na něj pevně hleděly.

"Podívej se zase ven, králi Kulle. Třeba se strážce vyměnily."

"Ne, jsou to ti samí muži. Ve Valkově jméně, to jsou kouzla – to je šílenství! Na vlastní oči jsem ani ne

před deseti minutami viděl těla těchto mužů. A přece tady stojí."

Brule ustoupil od dveří a Kull ho mechanicky následoval.

"Kulle, co víš o tradicích rasy, které vládneš?"

"Mnoho – a přece málo. Valusie je tak stará..."

"Ano," Brulovy oči se podivně zaleskly, "my jsme barbaři – děti ve srovnání se Sedmi říšemi. Ani ony samy nevědí, jak jsou staré. Ani lidská paměť, ani kroniky nesahají tak daleko do minulosti, aby nám řekly, kdy první lidé vystoupili z moře a postavili na zdejších březích města. Ale Kulle, lidem nevládli vždy lidé."

Král se zachvěl. Jejich oči se setkaly.

"Ano, mezi mým lidem se vypráví jedna legenda..."

"I mezi mým," přerušil ho Brule. "Bylo to před tím, než jsme se my ostrované spojili s Valusií, za vlády Lvího Kla, sedmého vůdce Piktů, před tolika lety, že si nikdo nevzpomíná před kolika. Přišli jsme přes moře z ostrovů Zapadajícího slunce, minuli jsme břehy Atlantidy a s ohněm a mečem jsme zaútočili na břehy Valusie. Ano, dlouhé bílé pláže řinčely zbraněmi a noc byla jako den, osvětlená plameny z hořících paláců. A král, král Valusie, který zemřel na rudém písku..." Jeho hlas umlkl; mlčky na sebe hleděli; pak oba přikývli.

"Prastará je Valusie!" zašeptal Kull. "Kopce Atlantidy a Mu byly jen ostrovy v moři, když byla Valusie mladá."

Otevřeným oknem zafoukal dovnitř večerní vánek, ale nebyl to svěží ostrý mořský vzduch, který Brule a Kull znali a milovali ve své vlasti, byl to spíš šeptavý závan minulosti obtěžkaný vůní zapomenutých věcí, dýchající tajemstvími, jež byla stará, už když byl svět mladý.

Gobelíny se jemně vlnily a Kull se náhle tváří v tvář tajemné moudrosti mystické minulosti cítil jako nahé dítě. Zaplavil ho pocit neskutečna. Jeho duši se plížily temné gigantické přízraky, šeptající ohavné věci. Věděl, že Brule prožívá něco podobného. Pikt z něj nespouštěl divoké oči. Pak se jejich pohledy setkaly. Kull ucítil k tomuto příslušníkovi nepřátelského kmene přátelství. Jako dva soupeřící leopardi společně zaútočí na lovce, tak se tito dva divoši spojili proti tajemným silám dávné minulosti.

Brule je opět vedl k tajným dveřím. Tiše vstoupili a nehlučně se vydali šerou chodbou opačným směrem než předtím. Po chvíli se Pikt zastavil u jedné dveří a pokynul Kullovi, aby se podíval skrytou štěrbinou.

"Tady jsou schody, které vedou do chodby u studovny."

Zadívali se do tmy a záhy se na schodech objevila tichá silueta.

"Tü! Předseda rady!" uklouzlo Kullovi. "V noci, s tasenou dýkou! Co to znamená, Brule?"

"Vraždu. Tu nejpodlejší zradu," zasyčel Brule. "Ne!" zarazil Pikt Kulla, než se stačil vrhnout do dveří.

"Jestli se tu s ním střetneš, jsme ztraceni; další číhají pod schody. Pojd'!"

Rychle se rozběhli chodbou zpátky. Vběhli do studovny, Brule za nimi opatrně zavřel tajné dveře a pak se přes sál vydali do zřídka používané sousední místnosti. Pikt rozhrnul závěsy v jednom z temných koutů a spolu s Kullem se za nimi schovali. Minuty se vlekly. Kull slyšel vánek povívající záclonami na otevřeném okně ve studovně, který mu připadal jako šepot duchů. Po chvíli se dveřmi vplížil Tü, předseda královské rady. Zcela určitě prošel studovnou a když ji našel prázdnou, hledal svou oběť zde. Přišel tiše se zvednutou dýkou v ruce. Na okamžik se zastavil, rozhlížeje se po zjevně prázdné místnosti, slabě osvětlené jedinou svící. Pak opatrně popostoupil, zjevně v rozpacích, že tu král není. Stál před jejich úkrytem... a...

"Ted'!" sykl Brule.

Kull se jediným mocným skokem vrhl do místnosti. Tü se otočil, ale oslepující rychlost útoku mu nedala šanci k obraně. Ocel meče se v kalném světle zaleskla a zaskřípala, když zasáhla kost. Tü se svalil na záda, Kullův meč zabodnutý v hrudi.

Kull se nad ním sklonil, zuby vyceněné ve šklebu zabijáka, obočí nad očima, šedýma jako led v chladném moři, zamračené. Pak pustil zbraň a roztřesený odstoupil. Měl pocit, jako by se ho dotkla smrt.

Tüova tvář byla podivně zamlžená a vypadala neskutečně; její rysy se mísily a splývaly ve zdánlivě

nemožných tvarech. Pak jako mlžná maska zmizela a na jejím místě se objevila ohromná hadí hlava!

"Valko!" zalpal po dechu Kull, čelo zalité potem. "Valko!"

Brule se naklonil dopředu, tvář nehybnou. A přece se v jeho jiskrných očích zrcadlilo něco z Kullový hrůzy.

"Vem si svůj meč, králi," řekl. "Práce zdaleka není u konce."

Kull váhavě položil ruku na jílec zbraně. Tělo se mu třásl, jak kladl nohu na stvůru, která jim ležela u nohou, a když posmrtný záchvěv náhle otevřel hrůznou tlamu, uskočil, zesláblý nevolností. Potom však, rozzlobený sám na sebe, popadl meč a zblízka pohlédl na bezejmennou věc, jež bývala známa jako Tü, předseda rady. Vyjma plazi hlavy byl tvor přesnou kopií člověka.

"Muž s hadí hlavou," zamumlal Kull. "On je tedy knězem Hada?"

"Ano. Tü spí a nic neví. Ti ďáblové na sebe mohou vzít podobu, jakou chtějí! To znamená, že si mohou pomocí magie rozhodit okolo svých tváří pavučiny kouzel tak, jako herec nosí masku, a pak se podobají, komu chtějí."

"Staré legendy jsou tedy pravdivé," povzdechl si král, "ty staré pověsti, které se málokdo odváží být jen šepem vyprávět a přitom umírá strachem, že zemře jako rouhač, nejsou žádné výmysly. U Valky, myslel jsem – tužil jsem – ale zdá se mi to tak neskutečné. Ha! Ti strážci u dveří..."

"To jsou také hadí lidé. Zadrž! Co chceš dělat?"

"Zničit je!" procedil Kull skrz zuby.

"Neblázni," zarazil ho Brule. "Osmnáct jich čeká přede dveřmi a další mohou být v chodbách. Ka–nu se o tomto spiknutí dověděl. Jeho zvědové pronikli do skrýší hadích kněží a přinesli mu o něm zprávy. Již dávno objevil tajné průchody v paláci a já jsem na jeho příkaz prostudoval jejich plány. Přišel jsem tuto noc, abych ti pomohl, jinak bys zemřel tak jako jiní králové Valusie. Přišel jsem sám, neboť kdyby nás bylo víc, vzbudili bychom podezření a nemohli bychom se vplížit do paláce tak, jak jsem to udělal já. Něco z toho odporného spiknutí jsi už viděl. Hadí lidé stojí na stráži u tvých dveří a tenhle, který na sebe vzal podobu Tüa, se mohl v paláci dostat, kamkoli se mu zachtělo; ráno, pokud kněží neuspějí, budou skuteční strážci opět na svých místech, aniž by cokoli věděli nebo si na něco vzpomínali; pokud kněží zvítězí, bude na ně svalena vina. Ale teď tu chvíli počkej, postarám se o tuhle nestvůru."

S těmi slovy si Pikt chladně hodil na záda odporné tělo a zmizel s ním v dalších tajných dveřích. Jak tam Kull zůstal stát, hlavou mu začaly vířit myšlenky. Kolik uctívačů mocného Hada asi číhá v jeho městech? Jak může rozpoznat lež od pravdy? A kolik z jeho důvěrníků mezi rádci, kolik generálů je lidmi? Může si být jistý – kým?

Tajné dveře se otevřely a do místnosti vstoupil Brule.

"Jsi rychlý."

"Ano!" Bojovník s pohledem upřeným na podlahu udělal pár kroků vpřed. "Tady na koberci je skvrna. Vidíš?"

Kull se sklonil; koutkem oka zahlédl nějaký pohyb, záblesk oceli. Jako luk, jehož tětiva povolí, se bleskurychle narovnal a současně bodl zbraní. Bojovník se houpal na králově meči, zatímco jeho vlastní zazvonil na podlaze. Kull si s hořkostí pomyslel, jak je příznačné, že zrádce zabila plíživá rána, kterou tak často používali lidé z jeho rasy. Když se Brule svezl na podlahu, kde zůstal nehybně ležet, jeho tvář se začala rozplývat. Kull zadržel dech a se zježenými vlasy sledoval, jak její rysy mizí a na jejím místě se rozvírají čelisti hnusného obrovského hada, jehož hrozivé korálkové oči se na něj nenávistně upírají i po smrti.

"Celou tu dobu byl knězem Hada!" vydechl král. "Valko, ti si na mě ale vymysleli plán! A Ka–nu, je to vůbec člověk? Byl to opravdu Ka–nu, s kým jsem mluvil v zahradách? Všemocný Valko!" Hlavou mu bleskla strašlivá myšlenka: jsou lidé ve Valusii skutečně lidmi, nebo jsou všichni hadi?

Nerozhodně tam stál a náhle si všiml, že věc, která si říkala Brule, už nemá dračí náramek. Otočil se za hlukem.

Tajnými dveřmi přicházel Brule!

"Zadrž!" Na zdvižené paži, která zadržela králův připravený meč, se zaleskl náramek ve tvaru draka. "U Valky!" Pikt se zarazil. Pak jeho rty zkřivil chmurný úsměv.

"Při mořských bozích! Jak jsou ti démoni mocní. Jeden z nich musel číhat v chodbách a vidět mě, jak nesu jeho druha; pak na sebe vzal moji podobu. Ano. Ted' musíme schovat dalšího."

"Stůj!" V Kullově hlase zazněla hrozba. "Viděl jsem dva muže, jak se před mýma očima proměnili v hady. Jak můžu vědět, že ty jsi skutečně člověk?"

Brule se zasmál. "Ze dvou důvodů, králi Kulle. Žádný hadí muž nenosí tohle" – ukázal na dračí náramek – "a nemůže říct tato slova," a Kull opět slyšel podivnou větu: "Ka nama kaa lajerama."

"Ka nama kaa lajerama," opakoval Kull mechanicky. "Kde jsem to, ve jménu Valky, slyšel? Ne, nikdy jsem ta slova neslyšel! A přece... a přece..."

"Ano, vzpomínáš si, Kulle," řekl Brule. "Číhají v temných zákoutích tvé paměti, ačkoli jsi je v tomto životě nikdy neslyšel, ale v dávných dobách byly tak silně vtisknuty do tvé duše, která nikdy neumírá, že vždy udeří na temné struny tvé paměti, až budeš procházet reinkarnacemi v příštích miliónech let. Tato věta, předávaná tajně během temných a krvavých tisíciletí, bývala heslem rasy, bojující se strašlivými bytostmi v dávných dobách Starého Vesmíru. Jenom skutečný člověk, protože se stavbou úst liší od jiných stvoření, je dokáže vyslovit. Jejich význam byl zapomenut, ale slova samotná nikoli."

"To je pravda," řekl Kull. "Vzpomínám si na takové legendy – Valko!" zarazil se, jako by se v jeho vědomí otevřely tajemné dveře, vedoucí do mlžných hlubin, a na okamžik měl pocit, že hledí zpět nekonečným množstvím životů; viděl mlhavé přízraky, přivádějící k životu mrtvá staletí, muže bojující s tajemnými monstry, osvobozující planetu od strašlivých hrůz. Na šedém, neustále se měnícím pozadí, podivné tvary, které jakoby pocházely z nějakého hrůzného snu, fantazie zplozené šílenstvím a strachem; a člověk, ta hříčka bohů, slepý a hloupý, rváč na krvavé cestě osudu, neznalý důvodů, zvířecký, tápající, chybující, jako velké vražedné dítě, a přece si vědomý jiskry božího ohně v sobě... Kull si přejel rukou po čele, byl otřesený; tyto náhlé pohledy do hlubin paměti ho vždy děsily.

"Už jsou pryč," řekl Brule, jako by četl jeho tajné myšlenky. "Ptačí ženy, harpyje, netopýří muži, létající d'áblové, vlkodlaci, démoni, goblini – všichni vyjma bytostí, jako jsou ty, co leží u našich nohou, a několika vlkodlaků. Co první lidé povstali z opic, trvala ta strašná válka bezpočet krvavých staletí. Nakonec lidská rasa zvítězila. Od té doby uplynulo tolik času, že z oněch věků zůstaly jen mlhavé legendy. Hadí lidé tu zbyli poslední, ale lidé zvítězili i nad nimi a zatlačili je do pustin, aby tam žili se skutečnými hady až do dne, kdy, jak říkají mudrci, to hrozné plemeno zmizí úplně. A přece se vrátili, maskovaní, ve chvíli, kdy lidé zeslábli, zdegenerovali a zapomněli na dávné války. Byl to děsivý tajný boj. Mezi lid Mladé Země se vplížila strašlivá monstra ze Staré Planety, chráněná svou děsivou moudrostí a magií, brala na sebe jakoukoli podobu a tvar a vykonávala v skrytu své činy. Nikdo nevěděl, kdo je skutečně člověkem a kdo ne. Nikdo nemohl důvěřovat nikomu. Nakonec však lidé našli způsoby, jak rozpoznat lež od pravdy. Za svůj znak si zvolili okřídleného draka, létajícího dinosaura, stvoření žijící v dávné minulosti, které bylo největším nepřítelem hadů, a jako heslo používali slova, jež jsem ti řekl, neboť je nikdo jiný než skutečný člověk nedokázal vyslovit. A tak lidstvo zvítězilo. Jenže ty stvůry se po letech zapomnění opět vrátily, jelikož člověk tím, že zapomíná všechno, co nemá pořád před očima, je stále jako opice. Tentokrát přišli jako kněží, a protože lidé ve svém pohodlí, zaslepeni mocí, přestali věřit starým náboženstvím a obřadům, hadí lidé pod maskou učitelů nového a pravdivého kultu vytvořili mocné náboženství uctívající Hada. Vzhledem k jejich moci hrozí každému, kdo by vyprávěl staré legendy o hadích lidech, smrt, a všichni se klaní Hadovi v nové podobě; jsou to slepí hlupáci, kteří nevidí souvislost mezi jejich mocí a tou, již lidstvo zničilo před dávnými věky. V podobě kněží by se chtěli hadí lidé chopit moci... a přece..." zarazil se.

"Pokračuj." Kull cítil, jak se mu ježí vlasy.

"Králové vládli Valusii jako skuteční lidé," šeptal Pikt, "a přece umírali v boji jako hadi, jako ten, kterého zabilo kopí Lvího Kla na rudých plážích, když jsme my z ostrovů vtrhli do Sedmi Impérií. A jak je to možné, Kulle? Tito králové se rodili z žen a žili jako lidé! Skuteční králové tajně umírali – jako ty jsi měl zemřít tuto noc – a kněží Hada vládli místo nich, aniž by o tom někdo něco věděl."

Kull se zaťatými zuby zaklel.

"Ano, tak to muselo být. Nikdo, kdo viděl kněze Hada, nepřežil, to je známé. Žijí v nejhlubším utajení."

"Politika Sedmi říší je spletitá a náročná věc," řekl Brule. "Jsou tu skuteční lidé, kteří vědí, že se mezi nimi pohybují zvědové Hada a jejich spojenci – jako Kaanuub, baron z Blaalu – a přece si nikdo nedovolí

strhnout mu masku, aby ho nestihla pomsta. Lidé nedůvěřují svým bližním a žádný správný politik nevysloví to, co si všichni myslí. Kdyby si mohli být jistí, kdyby byl před nimi přede všemi odhalen alespoň jeden hadí člověk nebo nějaká jejich intrika, byla by moc Hada víc jak z poloviny zlomena. Pak by se spojili a ve společném zájmu by se zrádců zbavili. Jediný Ka–nu je dostatečně bystrý a má odvalu se s nimi vypořádat; a dokonce ani Ka–nu nezjistil o spiknutí víc, než co by se mohlo stát – a to se už stalo. Na to jsem byl tedy připraven, teď však musíme spoléhat na štěstí a vlastní obratnost. Myslím, že jsme zde teď v bezpečí; hadí lidé přede dveřmi si netroufnou opustit své místo, jelikož by mohli nečekaně přijít skuteční lidé. Ale zítra zkusí něco jiného, tím si můžeš být jist. Nikdo nedokáže říct, co udělají, dokonce ani Ka–nu; musíme stát při sobě, králi Kulle, dokud nezvítězíme, nebo oba nezemřeme. Teď pojď se mnou, schovám tu zdechlinu tam, kam jsem dal tu předchozí."

Kull následoval Pikta s jeho odporným břemenem tajnými dveřmi a temnou chodbou. Jejich nohy, trénované chůzí v divočině, došlapovaly nehlučně. Když se jako přízraky neslyšně pohybovali zalití matným světlem, Kull udiveně přemýšlel, proč je chodba opuštěná; před každou zatáčkou očekával, že vběhnou do nějaké hrozné pasti. Opět v něm vzplálo podezření; nevede ho tenhle Pikt do záhuby? Držel se krok či dva za Brulem, jeho meč se vznášel nad Piktovými nechráněnými zády. Brule musí zemřít první, jestli plánuje zradu. Ale pokud Pikt věděl o králově podezření, nedával na sobě nic znát. Šel klidně dál, dokud nedorazili do zaprášené, dlouho nepoužívané místnosti, kde visely těžké, zvlhčené tapiserie. Brule jednu z nich odtáhl a ukryl za ní tělo.

Otočili se, aby se vydali zpátky, když tu Brule zastavil tak náhle, že byl smrti blíž, než tušil; Kullový nervy byly napjaté k prasknutí.

"Tamhle v chodbě se něco pohnulo," zasyčel Pikt. "Ka–nu říkal, že tyto chodby budou prázdné, ale přece..."

Vytáhl meč a plížil se chodbou, Kull ho opatrně následoval. Za okamžik se objevila podivná kalná záře a blížila se. S napjatými nervy čekali, záda přitisknutá ke zdi chodby; nevěděli, co se děje. Kull slyšel sykot Brulova dechu a znovu pocítil jistotu, že mu může důvěřovat.

Záře se začala formovat do nejasného tvaru. Obrys matně připomínal člověka, ale byl zamlžený a matoucí, jako obláček mlhy. Jak se blížil, nabýval jasnějších obrysů, ne však hmoty. Z tváře na ně hleděl pár velkých světélkujících očí, v nichž se zračila muka vytrpěná během milionů staletí. V té tváři nebyla žádná hrozba, v jejích rysech se zrcadlilo jen vyčerpání, ohromná lítost a ta tvář... ta tvář...

"Všemocní bohové!" vydechl Kull, jenž měl pocit, jako by se jeho duše dotkla ledová ruka; "Eallal, král Valusie, který zemřel před tisíci lety!"

Brule ustoupil, jak nejdál to bylo možné, jeho úzké oči se rozšířily hrůzou a vzplály v nich plameny zděšení, meč se mu roztrásl v ruce, poprvé během této tajuplné noci ztratil nervy. Kull tam stál vzpřímený a vzdorný, instinktivně svíral připravený meč, který mu teď nebyl k ničemu; chvěl se, vlasy se mu ježily, a přece byl stále králem králů, připravený vyzvat na souboj neznámé síly smrti stejně jako síly života. Přízrak šel přímo, aniž by jim věnoval pozornost. Kull ustoupil, když je míjel, a ucítil ledový dech, připomínající vítr z arktických krajů. Zjevení šlo vpřed pomalými tichými kroky, jako by mělo nohy spoutané všemi uplynulými věky, a nakonec zmizelo za ohybem chodby.

"Valko!" zamumlal Pikt a setřel si chladný pot z čela; "to nebyl člověk! To byl duch!"

"Ano!" Kull zamyšleně potřásl hlavou. "Nepoznal jsi tu tvář? Byl to Eallal, který vládl Valusii před tisíci lety a byl nalezen tajemně zavražděn v trůním sále – sále, kterému se teď říká Prokletý. Neviděl jsi jeho sochu v Síni slávy?"

"Ano, teď si na ten příběh vzpomínám. Bohové, Kulle! To je další známka hrůzné moci hadích kněží – tento král byl zabit hadími lidmi a jeho duše jim teď slouží, je jejich spojením s věčností! Proto mudrci vždy říkali, že pokud člověka zabijí hadí lidé, jeho duše se stává jejich otrokem."

Kull se otrásl. "Valko! Jaký to osud!" – ocelovým stiskem sevřel Brulovu svalnatou paži – "Pokud bych byl smrtelně raněn těmi hroznými zrůdami, přísahaj, že mi probodneš hrud' svým mečem, aby nezotročily mou duši."

"Přísahám," odpověděl Brule a v jeho divokých očích se zablesklo. "A ty to přísahaj mě, Kulle." Jejich silné pravice se setkaly v tichém stisku stvrzujícím dohodu.

#### 4. Masky

Kull seděl na trůně a zamyšleně se díval na moře tváří před sebou. Jeden dvořan cosi říkal, ale král ho téměř neslyšel. Poblíž stál Tü, předseda Rady, připraven vykonat Kullovy rozkazy. Pokaždé, když na něj Kull pohlédl, otrásl se. Život u dvora navenek plynul dál, byl jako hladina moře mezi přílivem a odlivem. Události minulé noci připadaly králi jako sen, dokud jeho pohled nespočinul na opěradle trůnu. Opírala se o něj snědá svalnatá ruka a na ní lesklý náramek ve tvaru draka; Brule stál vedle trůnu a naléhavým šeptem vytrhoval Krále z myšlenek.

Ne, ta strašlivá mezihra nebyla sen. Jak seděl na trůně v přijímací síni a hleděl na dvořany, dámy, šlechtice a politiky, měl pocit, jako by jejich tváře byly jen představou, neskutečné, pouhé stíny, výsměšné přízraky. Vždy viděl jejich tváře jako masky, ale předtím na ně hleděl s pohrdavou shovívavostí v domněnku, že za nimi vidí povrchní duše, chtivé a neupřímné; nyní vnímal temný podtón, děsivý význam, neurčitou hrůzu, které číhaly za příjemnými nevinnými maskami. Zatímco si vyměňoval zdvořilé fráze s nějakým šlechticem či členem rady, zdálo se mu, že usměvavá tvář mizí jako kouř a místo ní se na něj šklebí hrůzná tlama hada. Kolik z těch, na něž hledí, je za klidnou lidskou tváří strašlivou nelidskou stvůrou, osnující jeho smrt?

Valusie – země snů a nočních můr – království stínů, ovládané přízraky, které se pohybují za barevnými závěsy a vysmívají se bezmocnému králi na trůně, který je sám jen stín. A jako stín stál po jeho boku Brule, jen černé oči se mu blýskaly v kamenné tváři. Brule, skutečný muž. Kull cítil, že jeho přátelství k tomu divochovi je opravdové a věděl, že Brule cítí to samé, že to není pouhá potřeba moci.

A co je skutečný život? Ctižádost, moc, pýcha? Přátelství muže, láska žen, již Kull nikdy nepoznal, boj, plnění, co? Je skutečným Kullem ten, který sedí na trůně, nebo ten, který šplhal na kopce v Atlantidě, drancoval ostrovy daleko na západě a smál se na zelených vlnách moře? Jak může být jeden muž tolika různými muži během jednoho života? Kull věděl, kolik je na světě různých Kullů, a přemýšlel, který je ten pravý. Kněží Hada postoupili ve své magii dál jen o jeden krok, protože za maskami se skrývají všichni lidé, muži i ženy. Kull přemýšlel, zda se pod každou ukrývá had.

A tak tu seděl v zamyšlení, dvořané přicházeli a odcházeli, až byly vyřízeny všechny běžné denní záležitosti a král s Brulem zůstali v sále sami s unavenými strážci.

Kull cítil, jak na něj doléhá vyčerpání. Ani on, ani Brule minulou noc nespali. A Kull nespál ani noc předtím, kdy se v Ka–nuových zahradách poprvé dozvěděl o všech těch podivných věcech, k nimž mělo dojít. Minulou noc, když se z tajných chodeb vrátili do studovny, se už nic nestalo, ale neodvážili se na spánek ani pomyslet; stejně by nedokázali usnout. V dřívějších dobách, kdy žil ještě jako divoch, Kull dokázal nespát i několik nocí za sebou, ale nyní byla jeho mysl vyčerpána neustálým přemýšlením a neodbytným pocitem hrůzy z předešlé noci. Potřeboval spánek, ten k němu však nepřicházel. Neodvážil by se ani zamhouřit oči. Děsil ho také fakt, že on ani Brule si nevšimli výměny stráží, přestože celou noc na ten okamžik čekali; ráno byli všichni ti, kteří stáli na stráž, schopni zopakovat Brulova magická slova a nevzpomínali si na nic neobvyklého. Mysleli, že byli na svých místech celou noc jako obvykle, a Kull jim to nevymlouval. Věřil, že jsou to skuteční lidé, ale přesto uposlechl Brulovy rady a nechal si raději vše pro sebe.

Nyní se Brule skláněl nad trůnem a mluvil tak tiše, že ho nemohl slyšet ani líný sluha. "Myslím, že brzy zaútočí, Kulle. Před chvílí mi dal Ka–nu znamení. Kněží samozřejmě vědí, že víme o jejich spiknutí, ale nevědí, kolik toho víme. Musíme být připraveni na všechno. Ka–nu a piktští vůdci zůstanou v dostatečné blízkosti, dokud se vše nevyjasní. Kulle, jestli dojde k boji, ulice a paláce Valusie utonou v krvi!" Na Kullově zachmuřeném obličejí se objevil letmý úsměv. Uvítal by jakýkoli čin. Tohle putování labyrintem magických preludů mu bylo naprosto cizí. Toužil po řinčení mečů, po radostném pocitu svobody, jaký cítil v boji.

Potom do sálu přišel opět Tü a zbytek Rady.

"Pane, nastala hodina zasedání rady. Jsme připraveni tě doprovodit do zasedacího sálu."

Kull vstal a rádci poklekli, když je míjel, pak se zvedli a následovali ho. S překvapeným výrazem ve tváři sledovali, jak Pikt hrdě kráčí za králem, ale žádný z nich neprotestoval. Brulův vyzývavý pohled přejížděl

po zjemnělých obličejích členů rady. Skupina prošla mnoha sály, až nakonec dorazila do komnaty, kde se konávaly porady. Jednání se odehrávalo za zavřenými dveřmi jako obvykle, rádci se rozsadili podle svého postavení, před vyvýšeným místem, na kterém stanul král. Brule se tyčil jako bronzová socha za Kullem.

Kull rychlým pohledem přejel po místnosti. Ano, tady nemají zrádci šanci. Je tu sedmnáct členů rady, z nichž každého dobře zná; všichni mu byli oddáni už v době, kdy se zmocnil trůnu.

"Muži Valusie..." začal obvyklým způsobem, ale pak se v rozpacích zarazil. Rádci povstali jako jeden muž a vykročili k němu. V jejich pohledech nebylo nepřátelství, ale chovali se podivně. Někteří už byli velmi blízko u něj, když před něj Brule skočil jako leopard.

"Ka nama kaa lajerama!" zahřměl jeho hlas v hrozivém tichu místnosti. Rádce, který byl nejbližší, se zarazil a zajel rukou pod roucho; Brule se vymrštil a muž zavrával, meč se zaleskl a rádce padl na zem, zatímco jeho tvář pomalu mizela a na jejím místě se objevila hlava obrovského hada.

"Do nich, Kulle!" zaburácel Piktův hlas. "Všichni to jsou hadi!"

Pak si Kull připadal jako v nějakém šíleném snu. Viděl, jak se známé tváře rozplývají jako jemná mlha a na jejich místech se objevují odporné plazí hlavy, které postupují vpřed. Mysl měl zmámenou, avšak obrovské tělo fungovalo dál.

Místnost naplnil zpěv Kullova meče a záplava útočníků se změnila v krvavou vlnu. Přesto nestvůry pokračovaly v útoku, jako by byly odhodlány obětovat život, jen aby zničily krále. Odporné čelisti se na něj šklebily; strašlivé oči se bez mrknutí upíraly do jeho; vzduch prostoupil ohavný smrad – hadí puch, který znal z jižních džunglí. Útočily na něj meče i dýky, ale on necítil, že ho zraňují. Kull byl ve svém živlu; nikdy předtím se sice nestřetl s tak děsivým nepřítelem, ale nijak ho to nevyvádělo z míry; žil, v jejich žilách proudila krev, která mohla být prolita, když jeho velký meč proklál jejich lebky nebo se zabodl do jejich těl. Seknutí, bodnutí, bodnutí, útok... A přesto by tam byl Kull zemřel, nebýt člověka po jeho boku. Král byl jako smyslů zbavený, bojoval strašlivým způsobem mužů z Atlantidy, kteří hledají smrt, aby ji mohli rozdávat; nesnažil se vyhýbat ranám, stál vzprímený, vrhal se vpřed, v záchvatu šílenství myslel jen na zabíjení. Kull sice jen málokdy zapomínal na své bojové schopnosti, ale teď cosi v jeho duši prasklo a jeho mysl zaplavila touha po přívalech nepřátelské krve. Sekal do nepřátel, obklopujících ho ze všech stran, a Brule, skrčený vedle něj, odrážel vražedné údery na rozdíl od Kulla chladnokrevně, krátkými přesnými výpady.

Kull se smál jako šílenec. Kolem v nachové mlze kroužily odporné tváře. Ucítil, jak se mu zabodlo do ramene ocelové ostří a jeho meč proklál protivníka širokým obloukem skrz naskrz. Pak se mlha rozplynula a král spatřil, že tam stojí s Brulem sám nad spoustou ohavných zkrvavených těl, ležících na podlaze.

"U Valky, to byla řež!" řekl Brule, když si vytíral krev z očí. "Kulle, kdyby to byli bojovníci, kteří vědí, jak zacházet se zbraněmi, zemřeli bychom tu. Tihle kněží Hada se nevyznají v práci s mečem a umírají snadněji než kdokoli, s kým jsem kdy bojoval. Ale přece si myslím, že být jich tu o pár víc, všechno by skončilo jinak."

Kull přikývl. Bojové šílenství ho opustilo a zanechalo za sebou jen velké vyčerpání. Z ran na prsou, pažích, ramenech a nohách mu prosakovala krev. Brule, sám zbrcený krví z četných ran, se na něj znepokojeně podíval.

"Pane, pospěšme, ať ti ženy zavážou rány."

Kull ho silnou paží rázně odstrčil.

"Ne, ještě jsme neskončili, ale ty jdi a nech se ošetřit – nařizuji ti to."

Pikt se zachmuřeně zasmál. "Tvé rány jsou horší než moje, králi..." začal, ale pak se zarazil, omráčený náhlou myšlenkou. "U Valky, Kulle, tohle není místnost, kde zasedá Rada." Kull se rozhlédl a náhle měl pocit, jako by se rozplývala další mlha. "Ne, to je místnost, kde před tisíci lety zemřel Eallal – od té doby nepoužívaná a nazývaná Prokletá."

"Bohové, tak nás přece převezli!" vykřikl Brule zachvácený vztekem a jal se kopat do těl u jejich nohou.

"Zavedli nás jako hlupáky do pasti! Pomocí své magie tu všechno změnili..."

"Takže nás čekají další d'ábelské úklady," řekl Kull. "Jestliže jsou v Královské radě nějakí skuteční lidé, pak musejí být v místnosti, kde se skutečně konají porady. Rychle tam pojďme."

Opustili komnatu s jejími příšernými strážci a pospíchali sály, jež se zdály opuštěné, až dorazili k místnosti, kde obvykle zasedala Rada. Kull se náhle zarazil a po zádech mu přeběhl mráz. Z místnosti k němu doléhal hlas řečníka a byl to jeho hlas!

Chvějící se rukou odhrnul závěsy a podíval se dovnitř. Seděli tam členové Rady, napohled naprosto stejní jako ti, s nimiž ještě před chvílí bojovali, a nad nimi stál na vyvýšeném místě Kull, král Valusie. Vylekaně ustoupil.

"To je šílenství!" zašeptal. "Jsem Kull? Stojím opravdu tady, nebo je skutečným Kullem ten na stupínku a já jsem jen stínem, výplodem něčí myšlenky?"

Na rameno mu dopadla Brulova ruka a zatřásla jím, aby se mu vrátily smysly.

"Ve jménu Valky, nebuď hlupák. Můžeš být překvapený po tom všem, co jsme viděli? Nevidíš, že to jsou skuteční lidé očarovaní hadím mužem, který na sebe vzal tvou podobu, stejně jako ti ostatní na sebe vzali podobu rádců? Máš být teď mrtvý, tak se to monstrem chopilo vlády místo tebe, nepoznáno těmi, kteří se ti klaněli. Jdi a rychle ho zlikviduj, jinak jsme ztraceni. Rudí bijci, skuteční muži, mu stojí po boku, a tak se k němu nikdo jiný než ty nemůže dostat a zabít ho. Jednej rychle!"

Kull ze sebe setřásl slabost a pohodil hlavou ve starém divošském gestu. Zhluboka se nadechl, jako zdatný plavec, než skočí do moře; roztáhl závěsy a jako lev skočil na stupínek. Brule měl pravdu. Stáli tam Rudí bijci, muži dokonale vycvičení a rychlí jako útočící leopard; každý kromě Kulla by zemřel dřív, než by se dostal k uzurpátorovi. Ale Kullův vzhled, stejný jako vzhled muže stojícího na stupínku, je přimrazil na místě, jejich mysli byly na okamžik omráčeny, a to Kullovi stačilo. Jeho dvojník hmatl po svém meči, ale ještě než se jeho prsty dotkly jílce, Kullova zbraň mu probodla hrud' a on se skácel na podlahu.

"Stát!" Kull zvedl ruku a jeho královský hlas zarazil začínající zmatek. Zatímco tam ostatní popleteně stáli, ukázal na věc ležící před nimi – její hlava se pomalu měnila v hadí. Ustoupili a v tom už jedněmi dveřmi vběhl Brule a druhými Ka–nu. Pevně stiskli královu zakrvácenou ruku a Ka–nu řekl: "Muži Valusie, viděli jste to na vlastní oči. Toto je pravý Kull, nejmocnější král, před kterým se kdy Valusie skláněla. Moc Hada je zlomena a vy všichni jste skuteční lidé. Králi Kulle, jaké jsou tvé rozkazy?"

"Odklid'te tady ten sajrajt," řekl Kull a strážci se okamžitě chopili mrtvé stvůry. "Následujte mě," vyzval král všechny a zamířil k Prokleté komnatě. Brule se na něj znepokojeně zadíval a nabídl mu, aby se opřel o jeho paži, ale Kull ho odmítl.

Cesta se krvácejícímu králi zdála nekonečná. Konečně dorazili ke dveřím a Kull se divoce rozesmál, když uslyšel zděšené výkřiky rádců.

Strážci na jeho rozkaz hodili tělo, které nesli, k ostatním a pak se všichni vydali pryč. Kull vyšel poslední a zavřel za sebou dveře.

Rozrazil ho vlna slabosti. Tváře, které se k němu otočily, bledé a zamyšlené, viděl jako přízraky v mlze. Cítil, jak mu krev prýstící z ran stéká po nohách, a pochopil, že to, co chce udělat, musí udělat rychle, nebo už k tomu nebude mít sil.

Vytáhl meč z pochvy.

"Brule, jsi tu?"

"Ano!" Brulova tvář na něj hleděla z mlhy, byla blízko jeho ramene, ale hlas zněl, jako by byl velmi, velmi daleko.

"Vzpomeň si na naši přísahu, Brule. A teď jim přikáž, aby ustoupili." Jeho levá ruka zahнала ty, kteří stáli nejbliž, jak se rozmáchl mečem. Pak zesláblý král zarazil ze všech sil svůj velký meč napříč do dveří, a tak místnost navždy uzavřel.

I s rozkročenýma nohama vrávorál jako opilý a klouzal pohledem po vyděšených rádcích. "Necht' je tato místnost dvojnásobně prokleta. Ať tam zůstanou ty hnijící kostry navždy jako symbol zlomené moci Hada. Přisahám zde, že budu pronásledovat hadí lidi ze země do země, od jednoho moře k druhému a nenechám toho, dokud všichni nezemřou, dokud nezvítězí dobro a mocnosti Pekel nebudou zlomeny. To přísahám já... Kull... král... Valusie." Kolena se pod ním podlamovala a okolo něj vířily obličejové těch, jež ho obklopovali. Rádci se k němu vrhli, ale než ho stačili zachytit, Kull se svezl na podlahu.

Muži obklopili ležícího krále a zděšeně pokřikovali. Divoce klející Ka–nu je se zaťatými pěsti odstrčil.

"Ustupte, vy hlupáci! Chcete udusit tu trochu života, co v něm ještě zbyla? Brule, je mrtvý, nebo bude

žít?" obrátil se na bojovníka, skloněného nad nehybným Kullem.

"Mrtvý?" ušklíbl se podrážděně Brule. "Takového není jednoduché zabít. Únava a ztráta krve ho oslabily – u Valky, má pár pěkně hlubokých ran, ale žádná z nich není smrtelná. Ať ti uřvaní hlupáci přivedou ženy, a to hned."

Brulovy oči zářily divokým jasnem.

"U Valky, Ka–nu, netušil jsem, že v dnešní degenerované době ještě žije muž jako tenhle. Za pár dní bude zase v sedle a pak se můžou hadí lidé na celém světě třást před Kullem z Valusie. Valko, bude to ale pěkný lov! Vidím, že svět čekají léta blahobytu, s takovým králem na valusijském trůně."

Přeložil Robert Tschorn